

dr hab. Katarzyna Drag, prof. UPJPII
Wydział Nauk o Komunikacji
Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie
ul. Franciszkańska 1, 31-004 Kraków
e-mail: katarzyna.drag@upjp2.edu.pl
tel. 503402416

Recenzja
osiągnięć doktora Rafała Pastwy
ubiegającego się o
nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych
w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach

Recenzja wykonana na zlecenie Rady Instytutu Nauk o Komunikacji Społecznej i Mediach Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

Rafał Pastwa ukończył w roku 2005 studia magisterskie na kierunku teologia na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. W roku 2010 uzyskał stopień licencjata teologii na tym samym Uniwersytecie. W roku 2013 uzyskał stopień doktora nauk teologicznych na podstawie rozprawy pt. *Początki polskiej bioetyki inspiracji personalistycznej na tle rozwoju bioetyki amerykańskiej* na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

Doświadczenie jako nauczyciel akademicki ks. dr Rafał Pastwa zdobywał od 2016 roku, w którym podjął pracę na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim na Wydziale Humanistycznym jako wykładowca. W latach 2019-2020 pracował w Instytucie Dziennikarstwa i Zarządzania KUL jako asystent, a od roku 2020 do dziś pracuje w tej jednostce na stanowisku adiunkta. Od roku 2019 współpracuje także z Uniwersytetem

Medycznym w Lublinie /Okręgową Izbą Lekarską/ w roli wykładowcy, a od roku 2024 z Wyższą Szkołą Przedsiębiorczości i Administracji w Lublinie jako wykładowca na studiach podyplomowych MBA w Administracji Publicznej.

Doświadczenia zawodowe Habilitanta obejmują także pracę dziennikarską w „Gościu Niedzielnym” w Lublinie od 2013 roku, a także pracę na stanowisku eksperta ds. wizerunku i komunikacji w Katolickim Stowarzyszeniu Pomocy Osobom Potrzebującym „AGAPE” od roku 2013. Od roku 2020 Habilitant jest specjalistą ds. marketingu i mediów Centrum Wolontariatu w Lublinie, od roku 2023 ekspertem ds. mediów i komunikacji w Instytucie Rozwoju Języka Polskiego im. Maksymiliana Marii Kolbego. Ks. dr Rafał Pastwa jest także korespondentem Katolickiej Agencji Informacyjnej (od roku 2023).

Ocena wskazanego przez Habilitanta osiągnięcia naukowego, o którym mowa w art. 219 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce

Jako osiągnięcie stanowiące podstawę ubiegania się o stopień doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach dr Rafał Pastwa wskazał cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych, zgodnie z art. 219 ust. 1. pkt. 2b ustawy, opublikowanych po obronie rozprawy doktorskiej. Cyklowi artykułów nadał tytuł: *Komunikowanie o religii i Kościele*. Ocena wskazanego osiągnięcia podzielona została na dwie części. W pierwszej zawarte zostały szczegółowe uwagi (kwestie do dyskusji) dotyczące poszczególnych artykułów tworzących cykl, w części drugiej znajduje się ogólna ocena cyklu artykułów jako całości.

Uwagi na temat poszczególnych artykułów tworzących oceniany cykl

Artykuł pt. *Manifestations of cancel culture in relation to the Roman Catholic Church in Poland: a case study of selected weekly opinion journals* poświęcony został zagadnieniu „kultury unieważniania” w odniesieniu do prezentowania Kościoła rzymskokatolickiego w polskich tygodnikach opinii. Tekst opiera się na analizie treści artykułów opublikowanych „Polityce”, „Newsweeku”, „Tygodniku Powszechnym”. Autorzy artykułu wskazali trzy podstawowe strategie kontestacji Kościoła rzymskokatolickiego w Polsce. Zaliczyli do nich: profilowanie rozmówców i wywiadów, podkreślanie negatywnych aspektów omawianych

zagadnień, wizualne i leksykalne techniki modelowania treści. Artykuł ten został opublikowany w czasopiśmie „Annales Universitatis Paedagogicae Cracoviensis. Studia ad Bibliothecarum Scientiam Pertinentia”. Należy zwrócić uwagę, że Habilitant jest współautorem tego artykułu, wraz z dwiema jeszcze badaczkami. Artykuł opiera się na metodzie analizy zawartości, ale brak w tekście informacji szczegółowych na temat tego, jakie teksty, w jakiej ilości i według jakiego konkretnego klucza podlegały ocenie i klasyfikacji. Wiele miejsca poświęcono ogólnym rozważaniom na temat sytuacji Kościoła, tendencjom związanym z sekularyzacją, kulturze unieważniania (wszystkie te zagadnienia przedstawione ciekawie i kompetentnie), a mniej zagadnieniom metodologicznym, prezentacji materiału badawczego i szczegółowym wnioskom z badań. To w mojej opinii spowodowało uszczerbek na naukowej wartości tego artykułu.

W artykule *Komunikowanie religijne o ekologii. Cancel culture a Kościół rzymskokatolicki – wybrane refleksje* (opublikowanym w „Rocznikach Kulturoznawczych”) autor odnosi się do bardzo aktualnego zagadnienia ekologii, badając reakcje medialne na opublikowanie encykliki *Laudato si'*. Wnioski ciekawe i interesująco przedstawione. Docenić należy bardzo aktualną tematykę i pomysł badawczy Autora.

W artykule *Komunikowanie religijne na przykładzie Kościoła katolickiego w Polsce z uwzględnieniem kontekstu pandemii koronawirusa* opublikowanym w czasopiśmie „Kultura – Media – Teologia” dr Rafał Pastwa postawił sobie za cel usystematyzowanie i zdefiniowanie komunikowania religijnego. To cel ambitny. Początkowo powołał się na analogię między komunikowaniem religijnym a politycznym, by stwierdzić jednak kategorycznie, że „komunikowanie religijne nie jest częścią komunikowania politycznego” (s. 40.). Jest według mnie nieuprawnioną tezą stwierdzenie, że „w literaturze z zakresu nauk politycznych oraz z nauk o komunikacji społecznej i mediach najwięcej uwagi poświęca się komunikowaniu politycznemu” (s. 39). W tej pierwszej dyscyplinie zapewne, ale na jakiej podstawie Kandydat wyciągnął taki wniosek w odniesieniu do drugiej wspomnianej dyscypliny nie wiem. Jako warta pogłębionej analizy i wyjaśnień wydaje mi się także definicja komunikowania religijnego zaproponowana przez Habilitanta w tym artykule: „komunikowanie religijne rozumiane jest jako sposób organizacji życia religijnego w obrębie instytucji religijnej” (s. 40). Część artykułu poświęcona charakterystyce i definicji komunikowania religijnego zawiera liczne ciekawe aspekty tego zjawiska, ale nie została należycie uporządkowana. W części artykułu zatytułowanej *Komunikowanie religijne w Polsce w kontekście pandemii koronawirusa* zajęto się wyłącznie wyimkiem tego

komunikowania, pozostawiając na boku wiele innych zagadnień. Tytuł więc zapowiada więcej niż przedstawia zawartość.

Artykuł *Strategia personalizacji w komunikowaniu religijnym na przykładzie s. Michaeli Rak* opublikowany w „Bibliotekarzu Podlaskim” zawiera ciekawe rozważania nad procesem mediatyzacji religii oraz postrzegania instytucji przez pryzmat jednostek. Autor przedstawił w tekście strategię prywatyzacji i personalizacji w komunikowaniu religijnym, jako kategorie wyłonione z procesu mediatyzacji. Omówił trzy typy personalizacji: instytucjonalną, medialną i behawioralną na przykładzie działalności s. Michaeli Rak, założycielki hospicjum w Wilnie opisanej w książce w formie wywiadu-rzeki pt. *Mężczyźni mojego życia: o miłości, miłosierdziu i dobrym pomaganiu*. Bohaterka jest osobą, która zyskała popularność w mediach. Analiza jej aktywności przy użyciu wskazanych w części teoretycznej kategorii przyniosła ciekawe wnioski, które, co wartościowe, można wykorzystać do oceny innych medialnych osobowości Kościoła w Polsce.

Artykuł opublikowany w czasopiśmie „Heteroglossia - studia kulturoznawczo-filologiczne” pt. *Analiza zjawiska zmiany w procesie wiary i praktyk Polaków na podstawie Komunikatu z Badań CBOS „Religijność młodych na tle ogółu społeczeństwa” w odniesieniu do teorii mediatyzacji religii S. Hjarvarda* oparty jest za zreferowaniu treści wspomnianego w tytule raportu. W części drugiej artykułu zaprezentowano zestaw medialnych i pozamedialnych przyczyn zmian w praktykowaniu wiary przez Polaków. Wnioski ogólne, przedstawione poprawnie. Na marginesie zauważam w tym artykule błędy językowe (m.in. stylistyczne) i edytorskie.

Kolejny tekst zaprezentowany przez Kandydata do stopnia doktora habilitowanego został zamieszczony w monografii *Język-Media-Religia. Konteksty Europy Środkowo-Wschodniej*. Jest to rozdział, którego Habilitant jest współautorem wraz drugim badaczem. Jak wskazano w tytule „*Odjaniepawlić*”. *Modernistyczny ostracyzm z perspektywy medioznawczej i lingwistycznej*, punktem wyjścia był tu neologizm, który uzyskał pewną frekwencję w języku polskim w ostatnich latach. W pierwszej części artykułu opisano tło społeczno-historyczne. (Tu nie rozumiem związku przyczynowo-skutkowego wskazanego w zdaniu: „Konsekwencją ‘zajaniepawlenia’ stał się proces ‘odjaniepawlenia’” (s. 246). Przecież proces, który kryje się pod pojęciem ‘zajaniepawlenia’, jak każdy inny, mógł wygasnąć, zostać zatrzymany, trwać, rozwijać się. Są różne teoretyczne możliwości. Skąd więc taka pewność co do tej konkretnie „konsekwencji”?), by następnie przejść do rozważań typowo językoznawczych, mniej interesujących z perspektywy dyscypliny nauki o komunikacji społecznej i mediach. (Myślę, że co najmniej za niefortunne trzeba uznać

stwierdzenie „Naszym zdaniem czasownik ‘zajaniepawlić’ został utworzony od nazwy własnej ‘Jan Paweł (II)’ (...). Brzmi ono tak, jakby ktokolwiek miał tu mieć wątpliwości i pozoruje styl naukowy użyty do opisu oczywistości).

W tomie *(R)ewolucja języka i komunikacji we współczesnych mediach w dobie pandemii* (red. A. Walecka-Rynduch, B. Skowronek) dr Rafał Pastwa opublikował rozdział pt. *Przejawy cancel culture wobec Kościoła rzymskokatolickiego w Polsce w kontekście wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 22 października 2020 r.* Warto podkreślić, że jest to kolejny tekst, w którym konsekwentnie Habilitant szuka potwierdzenia jednej z głównych tez cyklu artykułów, które wskazał jako osiągnięcie w rozumieniu ustawy. Dobrze, że temat ten Kandydat w tekście podjął, bo wydarzenia związane z wyrokiem TK z 22.10.2020 roku są nośne społeczne i ważne w kontekście badanych przez Kandydata zjawisk. Ponownie chciałabym zwrócić uwagę na brak precyzji występujący w tekście, który ma przecież charakter naukowy. Autor pisze, „w celu udzielenia precyzyjnej odpowiedzi na postawione pytania konieczne jest również zdefiniowanie Kościoła katolickiego” (s. 249). A czytelnik w konsekwencji tej zapowiedzi otrzymuje rozważania na temat roli Kościoła katolickiego w Polsce na przestrzeni lat w kontekście społeczno-politycznym (co jest oczywiście wywodem zasadnym i ważnym, ale nie jest bynajmniej definicją Kościoła katolickiego). Czytelnik nie otrzymuje także realizacji zapowiedzi dotyczącej kolejnej części rozdziału. Otrzymuje ogóle rozważania na temat przyczyn słabnącego poparcia dla Kościoła katolickiego, a tylko w dwóch akapitach odnaleźć można odniesienie do wydarzeń związanych w wyrokiem TK z 22.10.2020 roku. Po lekturze tego artykułu pozostaje wielki niedosyt. Autor wprowadził w ciekawy temat, zarysował konteksty i zapowiedział, że analizie zostaną poddane „(...) główne hasła i działania uczestników i sympatyków protestów” (s. 249). I nie spełnił do końca zapowiedzi. Odnoszę wrażenie, że Autor zamiast przejść do części analitycznej, która stanowiłaby „serce” rozdziału, zakończył wywód kilkoma ogólnikami. Wielka szkoda. Bo z zainteresowaniem zapoznałabym się z analizą choćby wycinków przekazów medialnych, konkretnych haseł, wypowiedzi, związanych z tytułowym wydarzeniem, a ocenianych z punktu widzenia założeń „kultury anulowania”.

Do tekstu *Cancel culture a Kościół rzymskokatolicki w Polsce* stosują się uwagi podobne, m.in. pozostawanie na wysokim poziomie ogólności. Autor pisze o manifestacji *cancel culture*. Spodziewać się więc można, że czytelnik zapozna się w jakimiś medialnymi manifestacjami tego zjawiska. Artykuł opiera się na częściowo treściach powtórzonych i bardzo ogólnych, a zakończony ogólnymi konkluzjami ogólnych konstatacji zawartych w treści rozdziału. Jest to tekst, który zwraca uwagę na ważne i interesujące tendencje

medialno-kulturowe, ale pozostawia spory niedosyt (właściwie to tekst, który powinien otwierać cykl, bo prezentuje problem badawczy i sytuuje go w szerszym kontekście).

Artykuł *Reakcja Kościoła rzymskokatolickiego w Polsce po Orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego z 22 października 2020 roku* opublikowany w tomie *Polski system medialny w procesie zmian* (red. J. Kępa-Mętrak, P. Cizek) to kolejny tekst tworzący oceniany cykl. Autor pisze, że „celem niniejszego artykułu jest po pierwsze uporządkowanie terminologiczne i metodologiczne badań Kościoła rzymskokatolickiego i religii w obszarze nauki o mediach i komunikacji społecznej” (s. 201). Tekst jest oparty na badaniu konkretnej grupy tekstów Komisji Episkopatu Polski wydanych w ramach reakcji po orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego z 22.10.2020 w celu zweryfikowania hipotezy na temat mieszania się sfer instytucjonalnej, doczesnej, ewangelicznej i duchowej w tych wypowiedziach. Tekst ma przejrzystą strukturę, ciekawie zarysowany kontekst badań i klarowny ich opis. Jest propozycją do wykorzystania w kolejnych badaniach z zakresu komunikowania religijnego.

Artykuł *Reakcja na zagrożenie koronawirusem – analiza publikowanych treści w początkowej fazie epidemii na oficjalnej Stronie Konferencji Episkopatu Polski* oparty jest na analizie zawartości oficjalnych komunikatów publikowanych na stronie episkopat.pl w ciągu ok. 2 tygodni w początkowej fazie pandemii. Autor potwierdził dominację tekstów o charakterze administracyjno-pasterskim, wyniki te skomentował w kontekście postulatu łączenia instytucjonalnej i duchowej sfery Kościoła w komunikacji religijnej. Tekst ten odnosi się do badania zawartości i wydźwięku części komunikacji religijnej w Polsce, jakim są komunikaty oficjalne władz kościelnych.

Ocena ogólna cyklu artykułów

Oceniany cykl artykułów dotyczy komunikowania religijnego i należy docenić podjęcie przez ks. dr. Rafała Pastwę badań z zakresu tej interesującej, a słabo opisanej naukowo, części komunikacji społecznej. Komunikowanie religijne mieści się w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach, a refleksje naukowe zawarte w artykułach tworzących są istotne w ramach tej dyscypliny i wzbogacają ją. Wyzwaniem związanym z komunikowaniem religijnym, na które zwraca szczególną uwagę Autor, jest odnoszenie tej komunikacji do dwóch sfer instytucjonalnej, doczesnej, a także duchowej, ewangelicznej. Sfery te, odmienne ze swej istoty, nie powinny być redukowane procesie komunikowania do jednostronnego spojrzenia. Ten postulat wydaje się szczególnie wyraźnie wybrzmiewać z

tekstów ks. dr. Rafała Pastwy i trzeba przyznać, że jest to sprawa ważka, warta pogłębionej refleksji naukowej z perspektywy nauki o komunikacji społecznej i mediów.

Wartość cyklu leży także w tym, że podkreśla on, iż komunikowanie religijne jest odrębnym rodzajem komunikacji społecznej i wymaga odrębnego spojrzenia badawczego. Idąc dalej, warto podkreślić za Autorem wagę pytań o strategię mediów podejmujących tematykę dotyczącą religii i kościołów.

Temat podjęty przez Kandydata jest istotny i aktualny. Warto podkreślenia jest fakt, że ks. dr. Rafał Pastwa niemal „na bieżąco” stara się analizować trendy społeczne i kulturowe, których jesteśmy jako społeczeństwo polskie uczestnikami i świadkami. Jest to zagadnienie trudne i złożone, przebiegające w szerokim kontekście społecznym, historycznym, kulturowym, politycznym, medialnym. Niektóre aspekty niełatwo uchwycić, opisać i ocenić, ponieważ dynamicznie zmieniają się. Patrząc z tej perspektywy należy podkreślić, że ks. dr. Pastwa podjął badawczo zadanie, które jednocześnie stanowiło wyzwanie.

Wskazany przez Habilitanta jako osiągnięcie cykl artykułów jest spójny pod względem tematycznym. Autor jest przywiązany do tej tematyki od lat i dlatego można potwierdzić, że faktycznie w niej się specjalizuje. Tytuł, który nadał cyklowi artykułów Autor jest ogólny (może zbyt ogólny?). Autor spogląda w większości tekstów na zagadnienie komunikacji religijnej z perspektywy „kultury anulowania” (*culture cancel*), ale jednocześnie próbuje definiować komunikowanie religijne. Cenne są fragmenty artykułów prezentujące teoretyczne podstawy zjawiska określanego jako *cancel culture*. Jest to ciekawa propozycja patrzenia na współczesne trendy komunikacji medialnej. Autor stosuje ją jako pewną matrycę przykładaną do różnych przejawów komunikowania religijnego Kościoła rzymskokatolickiego i o Kościele rzymskokatolickim w Polsce. Treści merytoryczne artykułów tworzących cykl są rozwijane w kolejnych tekstach, ale też niestety często powtarzane.

Problematyka badawcza podjęta przez Habilitanta ma duży potencjał. Habilitant wykorzystał potencjał ten w stopniu zadowalającym, nie unikając błędów i niedociągnięć. Słabą stroną cyklu jest strona metodologiczna. Autor często ogranicza się do ogólnego stwierdzenia o stosowaniu metody analityczno-syntetycznej. Wachlarz metod możliwych do zastosowania w badaniach z zakresu komunikowania o religii i Kościele jest bardzo szeroki. I ta strona pozostawia u czytelnika niedosyt. Słabością niektórych tekstów jest też brak dookreślenia badanych materiałów, pozostawianie przez Autora często na poziomie ogólnych stwierdzeń opartych na literaturze przedmiotu, czasem tylko postulatów, a rzadziej konkretnych odniesień np. do treści medialnych.

Uwzględniając całościowo zalety zrealizowanego przez ks. dr Rafała Pastwę zadania badawczego i jednocześnie biorąc pod uwagę słabsze strony ocenianego cyklu artykułów stwierdzam, że cykl ten zgłoszony jako osiągnięcie naukowe, o którym mowa w art. 219 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce w stopniu dostatecznym spełnia wymogi stawiane przed tego typu osiągnięciami w procedurze habilitacyjnej.

Ocena dorobku naukowego oraz aktywności naukowej, organizacyjnej, dydaktycznej Habilitanta

Doświadczenia Kandydata do stopnia doktora habilitowanego w zakresie współpracy z organizacjami kościelnymi w sekcjach medialno-komunikacyjnych pozwala wysnuć wniosek, że omawiane w cyklu artykułów zagadnienia komunikacji w Kościele Kandydat zna także z praktyki. Praca naukowa Habilitanta jest więc wynikiem synergii interdyscyplinarnych zainteresowań naukowych i doświadczeń praktycznych.

Habilitant jest kierownikiem projektu pt. *Kreatywny Twórca Przyszłości. Być sprytniejszym od chatbota* realizowanego w ramach programu ministerialnego Nauka dla Społeczeństwa II, a także wykonawcą w projekcie „Organizacje Polonijne za granicą – badania naukowe, archiwum cyfrowe i centralna baza danych”.

Dr Rafał Pastwa wykazał udział w dwóch stażach naukowych (Uniwersytet Wileński, Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie), a także kilku wyjazdach studyjnych, naukowych do zagranicznych ośrodków naukowych (m.in. Berlin Seminar in Transnational European Studies, Czech Christian Academy w Pradze). Nie biorę tu pod uwagę aktywności naukowych wykazanych przez Kandydata w autoreferacie jako zaplanowanych do realizacji.

Ks. dr Rafał Pastwa wygłosił po uzyskaniu stopnia doktora kilkanaście referatów na międzynarodowych konferencjach naukowych i 27 wystąpień na konferencjach krajowych. Dwukrotnie brał udział jako referent w Kongresie Polskiego Towarzystwa Komunikacji Społecznej. Powyższe pozwala potwierdzić Jego wysoką aktywność i doświadczenie w zakresie wystąpień naukowych.

Dr Rafał Pastwa aktywnie publikuje artykuły naukowe (kilkanaście pozycji). Część z nich ściśle wiąże się z głównym zainteresowaniem badawczym, pozostałe mają charakter interdyscyplinarny lub skupiają się wokół tematów polonistycznych i religijnych. W przypadku rozdziałów w monografiach (Kandydat wskazał 6 tekstów) także przeważa

tematyka dotycząca mediatyzacji religii i komunikowania religijnego. Kandydat publikuje regularnie teksty naukowe, co potwierdza Jego badawczą dojrzałość i zaangażowanie w rozwój naukowy.

Warto podkreślić zróżnicowanie działalności publikacyjnej dr Pastwy. Jest on autorem także podręcznika z zakresu edukacji medialnej dla szkół polonijnych „Młody człowiek w roli odbiorcy i twórcy przekazów medialnych”. Habilitant ma doświadczenia redagowania tomu zbiorowego (*Media w dobie pandemii Covid-19*, Lublin 2021). Jest członkiem redakcji czasopisma naukowego „Tempus”. Aktywnie podejmuje rolę recenzenta artykułów naukowych w różnych czasopismach.

Nie budzi wątpliwości działalność dydaktyczna i popularyzująca naukę ks. dr Rafała Pastwy (doceniona także nagrodą rektora Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego w roku 2023) Kandydat wykazał także osiągnięcia organizacyjne związane przede wszystkim z organizacją konferencji naukowych, debat eksperckich, szkoleń. Ks. dr Rafał Pastwa jest członkiem Polskiego Towarzystwa Komunikacji Społecznej, a także licznych organizacji społecznych. Sukcesywnie podnosi swoje umiejętności, uczestnicząc w szkoleniach z zakresu komunikacji i mediów.

Dorobek naukowy wypracowany po uzyskaniu stopnia doktora oraz aktywność naukową, organizacyjną, dydaktyczną ks. dr. Rafała Pastwy oceniam jako wystarczające w kontekście ubiegania się o stopień doktora habilitowanego. Dorobek ten mieści się w obszarze dyscypliny nauki o komunikacji społecznej i mediach.

Wniosek końcowy

Biorąc pod uwagę (1) pozytywną ocenę cyklu artykułów, który ks. dr Rafał Pastwa przedstawił jako osiągnięcie naukowe w rozumieniu ustawy, oraz (2) pozytywną ocenę Jego dorobku naukowego i aktywności naukowej, a także doświadczeń i osiągnięć w zakresie dydaktyki, działalności organizacyjnej i popularyzacji nauki, uważam, że Habilitant na poziomie dostatecznym spełnia kryteria opisane w art. 219 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Popieram Jego wniosek o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach oraz wnioskuję o dopuszczenie Go do dalszych etapów postępowania.

Kraków, 18 grudnia 2024 roku

Katarzyna Drąg